

Zeflemeaua

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Orî-ce corespondență pentru redacție sau
administrație se va adresa :

PIAȚA TEATRULUI
d'asupra Berăriei Cooperative

DIRECTOR :

GEORGE RANETTI

Abonamentul { pe an 8 Lei
pe șase luni . . . 4 „

Prețul anunțurilor, inserțiilor și recla-
melor, după învoială.

De oare-ce se știe că epurilor le plac grozav foile de varză, d. Basiliu Epurescu va scoate un ziar *Observatorul*.
D. Epurescu fuge, mai iute de cit animalul al cărui nume îl poartă, ca să prindă, din sbor, un portofoliu ministerial.
Teamă ne e însă că d. Sturdza îl va trage pe stoaară, se va purta adică față de deputatul de Giurgiu ca un vulgar
«poseur de lapins», vorba franțuzului.

AFACEREA CALVOCORESCU

Secția 38, unde era comisar d. Calvocorescu, în urma palmelor ce s'au schimbat acolo între acesta și inspectorul Vlădescu-Olt, ar trebui să se numească: secția *Calvocorescu*.

Unii pretind că bătaia aceasta n'a fost de cît o repetiție generală în vederea reprezentațiilor pe cari poliția le va da pe spinarea cetățenilor opoziți la alegerile apropiate.

Ori cum o fi, d. Iulian, care se laudă că va civiliza moravurile poliției numind ca funcționari numai tineri cu licență, se va convinge acum că moravurile licențiatilor d-sale sunt mult mai licențioase ca înainte.

Cazul inspectorului Vlădescu-Olt e o dovadă.

Inspectorul Vlădescu, care deocamdată este licențiat în drept, însă aspiră să devie și licențiat... din slujbă, avea gust să facă chef cu o anume madam Librescu.

În acest scop, cu un muscal cu cauciuc și cu amicul d-sale Sorescu, se prezintă la domiciliul numitei cucoane.

În loc însă să-i trateze cu dulceață, madam Librescu tratează cu refuz pe cei doi musafiri.

Ca în piesa «423», inspectorul Vlădescu a exclamat de sigur atunci: «Aceasta-i infamie și mă voi răzbuna», și a plecat furios la prefecura poliției.

— Allô! Allô!... Aici inspectorul Vlădescu.

— Allô!... Aici comisarul Calvocorescu. Ce poftiți?

— Arestează pe o doamnă anume Librescu care locuște în raionul d-tale!

— Dar n'a comis nimic...

— Ce-are-aface! Implic'o într'o afacere oare-care. Spune că ea e autoarea dărimărei Turnului Colțea, sau că sub numele fals de Librescu se ascunde în realitate madam Humbert; în sfîrșit inventează ceva în potrivă-i, dar adu'mi-o numai decit!

— Pardon, d-le inspector, pentru treaba asta ar fi mai nimerit să vă adresați d-lui Jenică Géraudel.

— Ești un...

— Ba d-ta ești un...

— Grijană!

— Nafura!

— Allô! strigă energic Vlădescu-Olt.

— Olio! răspunse cu sînge rece Calvocorescu.

Epilogul acestei picante convorbiri telefonice a fost că, peste cîteva momente, o pâruială strașnică se încinse în localul secției 38 între inspector și comisar. Acesta din urmă a fost depus, însă judecătorul de instrucție Săbăreanu l'a pus în libertate, ceea ce probează că are dreptate cîntecul cînd zice:

Cit este Vlădescu-Olt de mare
Haz ca Săbăreanu n'are!

Kiriac Napadarjan.

MĂSEAUA...

O! măslea afurisită
Ce 'mi pricinuești durere?
Te-aș sfărma c'un pumn infamo,
Dar păcat că n'am putere!

Și, la drept vorbind, de vină
Nu ești tu, măslea iubită,
Ci-al tău nerv... E prea sensibil
Dumnealui de mă irită!..

O să te plombezi iubito...
Dar te rog să 'mă faci un bine:
Spune-mi cine 'mi dă argintul
Ca să te plombezi pe tine?..

Const. C. Brăescu

ȘTRENGARUL DE MORFEU?

Să nu ne surprindă că Zeul acesta antic există încă. El își are tagmă separată de credincioși, cunoscută sub numele de secta morfeomanilor, care tinde să distrugă chiar catolicismul cel mai inverșunat.

Mai are și un fel de anafură ortodoxă, morfina.

Asupra inventării acestui specimen de anafură, se zice că într'o seară, apucînd insomnia pe zeița Hera, a venit frumoasa Artemis să și vadă pe nașă-sa:

— Ce ai dragă nașă?

— Nu pot s'adorm... mor!

— Ah, taci, nașă.

— Mor, sină!

Așa s'a inventat morfina.

Dar acest Zeu își mai are templele sale, precum ospiciul Pantelimon și mai cu seamă pensiunile de domnișoare unde în fie-care seară acest Zeu este slăvit și invocat:

— Ah, dragă Morfeu, e tîrziu, strînge-mă în brațe.

Intr'adevăr, e tîrziu, toate fetele dorm; numai Nina, la o măsuță mică, sub lumina palidă a candeliei, serie cite-va rînduri mamei sale.

— De sigur, această scrisoare va face impresie bună asupra mamei. Acum, Morfeu, sint a ta! șopti ea încetîșor, așezînd plicul sub pernă.

Peste patru zile o cucoană din provincie, anunțîndu-se ca mamă a Ninei, e invitată în parloar.

Doamna Directoare, abia pășind pragul, e întîmpinată cu un:

— Bravo madam!... frumos-frumos!... n'am ce zice!..

— Vă rog, doamnă, explicați-vă

— Prea bine, (punîndu-și mîinile în șolduri) mă rog madam, n'aveți aci cum-va vr'un tînar...

— Ba da, doamnă, un flăcău care face pe rîndașu.

— Ah, mizerabilu!... cum îl chiamă?

— Șandor

În clipa aceasta apare Nina veselă, vioaie, cu obraji roșii de bucurie:

— Mamă!

— Marș d'aci, netrebnicu!..

— Du-te Nino, te voi chema eu, interveni d-na Directoare, reluînd apoi firul dialogului:

— Și de ce întrebați doamnă?

— Madam, minți!... pe rîndaș nu-l chiamă Șandor, ci-l chiamă Morfeu!!

— Ha ha ha... mă faci să rid...

— Așa?... te fac să rizi?... poftim, citește!

Directoarea ia scrisoarea ce îi e întinsă și o desface foarte intrigată:

«Scumpă mamă,

N'am a mă plînge de nimic, o duc foarte bine aici. Sunt adoratoarea lui Morfeu, care nu mai e, dragă mamă, posacul cela classic, ci e tînarul modern, ștregarul șic și elegant, care noaptea descinde în dormitor, mă leagă în brațele sa'e și îmi închide ochii într'un somn bine-făcător. De abia sînt trei săptămîni de cînd trăsesc aici și să mă vezi cum m'am desvoltat și îngrășat, căci duc o viață foarte regulată.

În fie-care seară regulat la ora 9 m'aronc în brațele lui Morfeu!

A d-tale fiică,

Nina».

— Ha ha ha... doamnă, dintr'un Zeu ați făcut un rîndaș! strigă vesela d-na Directoare.

La urmă, mama sfîrși prin a 'și reprimi pe fiică în brațe, fiind convinsă că Morfeu e un... Zeu nepericulos, un fel de zeu inofensiv, care, am putea zice, nu combate de cît cu morfina!

Const. I. Dinescu.

O CULME

Culmea perfecționării rasei pentr'un păduche de lemn:

Să devie un păduche de lemn de palisandru.

D. Tache Policrat (*perorind la o întrunire liberală pe culoare*): Da, domnilor, eu vă afirm aceasta, eu care am fost unul din cei un-spre-zece decemviri studențești, vă afirm, zic, că Ștefan cel Mare, Mihail Viteazul, Tudor Vladimirescu, toți au fost liberali-naționali convingși, și că dacă s'ar scula azi din mormint v'ar spune și ei să votați pentru d. C. F. Robescu! (*Aplauze entusiaste. Oratorul e viu felicitat. Nea Niță Berechet emoționat își șterge lacrimile cu o hasma stacojie popească pe care i-a adus-o cadoiu cumătru-su de la Karlisbadu*).

UN PLAGIAT

În seara sosirii lui Frantz Ioseph în București Calea Victoriei geme de lume, și lumea geme și ea, cu bătăturile strivite în ne mai pomenita imbulzeală a publicului căscă-gură care se grămădește, se 'ndeasă, se 'mbrincește fără milă.

Circulația e aproape cu nepulintă. Lovese cu coatele 'n dreapta și 'n stînga, mă smucese eî pot, voesc să scap mai repede din talmeș-balmeșul acesta omenesc, dar, de geaba: sînt prins ca 'ntre brațele încheștate ale unei caracatițe enorme.

De o dată, simt o mină care m'apucă de pulpana pardisiului. Mă 'ntorc brusc, cu umbrela ridicată amenințător. Nici vorbă că mina indiscretă aparține vre-unui pungaș care vrea să profite de inghesiuală.

Însă, minune neașteptată, presupusul pungaș nu era altul de cît vechiul meu amic Parnasovici, care, cum mă văzu, sări în brațele mele și începu să strige ca un turbat:

— Ura! Ce noroc că te întilnii în haosul ăsta afurisit!

— Da bine mă, pe unde dracu mai ești? Nu te-am văzut de un secol!

— Tocmai la sfîrșitul pămîntului, prietene, sînt judecător la Podul-Turcului. Știi tu, după chestia aia care a făcut atîta sgomot în presă, a trebuit să o ia la sănătoasa din București, că nu mai era chip să es pe uliți fără ea băeșii din liceu să nu se ia după mine și să m'arate cu degetul...

* * *

Aici deschid o mică paranteză. Sunt dator

să spun imediat în ce consistă chestia în chestie ca să dispară ori-ce bănuială infamantă ce-o fi avînd în privința onorabilității amicului meu. Parnasovici, pe cînd era în capitală, se ocupa cu literatura, publica versuri într-o revistă *Lanternă Viitorului*. Devenise aproape celebru: zierele estive, la reclamă, nu 'l mai scoteau din «duiosul, gingașul, sentimentalul și talentatul Ghiță Parnasovici». Fără veste însă acest astru nou suferă o eclipsă totală, osanalele ziarelor se schimbă în blasteme, iar semizeul se prăbuși cu sgomot de pe tronul lui olimpic și 'și scrințește nasul. Ce se întimplase? Un oarecare Popescu, reporter de mina treia la un organ conservator-disident, descoperise într-o bună zi că gingașul și talentatul Parnasovici nu-î de cît un plagiator ordinar, și-l trîntise pe două coloane.

De aici: scandal, anateme, un tărăboi în ne mai auzit.

Nefericitul Parnasovici fu cît p'aci să bea o cutie de chibrituri dizolvate în oțet, dar se rîngîndi și, cum tocmai atunci dăduse licența 'n drept, plecă la Podu-Turcului ca judecător, numai ca să scape de gura lumii.

Aceasta e chestia în toată goliciumea ei.

* * *

— Ei și cum te-ai îndurat să părăsești vizuina ta de urs și să vii aici într'un oraș civilizată?

— Foarte simplu. Ca toți provincialii amatorii de foc bengal și de luminație, n'am putut rezista ispitei, și unde mai puț că Popeasca s'a ținut ca scaiul de capu meu ca s'o aducă să vadă mutra lui Franz Ioseph.

— Ce mai e și Popeasca aia?

— Nevasta lui Popescu.

— Care Popescu?

— Cum, nu știi?

— Poftim! De unde vrei să știu, par'că Popescu al tău e Napoleon Bonaparte, să'l cunoască toată lumea!

— Bine măi, nu'ți măi aduci aminte de Popescu, ăla de la *Salutea Publică*, organ conservator-disident!

— Nu mă 'nebulii!!

— Chiar așa.

— Dar erași certaiți, omule, erași la cușite, știi cu «chestia»...

Ași, moștrii, acum suntem cei mai buni amici din univers.

— Va să zică ai renunțat la planurile tale de răzbunare? Știi: ziceai c'o să'l provoci la duel, o să'l strîngi de gît, o să'l urmărești pînă 'n pinzele albe.

— E he, m'am răzbunat mult mai groznic! răspunse Parnasovici cu un zîmbet drăcesc.

— Nu măi pricep nimic. Cum? Te-ai răzbunat și toluși ai rămas prieteni? Ce fel de răzbunare 'i asta?

— Legea taliunei: Popescu a venit acum trei ani și s'a instalat cu nevastă-sa la Podu Turcului ca șef de stație. Cu acest prilej l'am prins și eu c'un plagiat: dinte pentru dinte...

— Acum m'ai încurcat și mai rău, ia explică-mi...

N'am timp acum, m'așteaptă Popeasca... O idee: vino diseară să prinzești cu noi la *Ghiță Berbecu*.

— Foarte bine, la revedere.

— Salve.

* * *

În restaurantul *Ghiță Berbecu*. Clienți mulți. D'abia descoperii masa amicului meu. Strînsei mina lui Popescu, un prieten de căciulă, făcui cunoștință cu madam Popescu, o brunetă care avea toți dracii 'n ochi și vrui să bat laba și cu Parnasovici, dar rămăseiu încremenit, cu multă greutate putui să-mi stăpinesc un țipăt de mirare.

Ghiță Parnasovici, poetul în retragere, ținea pe genuchi un prichindel de copil de vre-o două ani care... care, Dumnezeuule, semăna cu ei ca două picături de apă!

— Îți prezint pe d. Guliță Popescu! Îmi zise Parnasovici cu o privire mefistofelică și batjocoritoare, apoi își băgă nasul într-o farfurie cu musaca de pătlăgele vinete și începu să rinjească cu poftă de nemărginita mea stupefacție.

Înțeleseiu: mizerabilul se răzbunase cu vîrf și îndesat.

Guliță Popescu era în adevăr un plagiat... Popescu, ex-reporterul conservator-disident, plagiase această mică operă după amicului meu Parnasovici, iar Madam Popescu, Dănilă șclerată, se aliase cu poetul în potriiva soțului său!

Ce răzbunare, ce răzbunare!

Șandernagor.

* * *

ANAPODOS COSMOS

Am fost martori auriculari ai unei conversații ce se angajase la Teatru între două spectatori pe cari nu-i cunoaștem și ale căror păreri rătăcioase despre d. Sihleanu, simpaticul director, nu le împărtășim.

Conversația iat-o:

— Bre, în virtutea cărui titlu l'a numit pe d. Sihleanu director al Teatrului Național?

— E profesor de zoologie la Universitate.

— Atunci era mai nimerit să'l numească director la o menagerie; la Teatru Național, după cît știu eu, un zoolog nu prea are multe animale de cari să se ocupe: doar cămilele și măgarii din *Călătoria Lizeti*, *Căinii* d-lui Haralamb Lecca, *Căinele de pază* și alte cite-va.

— Așa e, dar d. Sihleanu este cunoscut ca mare iubitor de teatru.

— Ei bine, și ăsta e un motiv suficient ca să fie numit director al Teatrului? Dar și eu sunt un mare iubitor de hirtii de 20 și 100 de lei? Gustul acesta al meu pentru bancnote mă face oare apt ca să deviu director al Băncii Naționale?

— Totuși...

— Las'o încurcată, nenisorule; așa e în țara rominească: cismarii sunt puși să facă cozonaci, profesorii de limba latină să dea lecții de gimnastică, și mîine-poimîne o să ne pomenim că popii se fac maestri de balet, iar jandarmii rurali guvernante de englezește!

Auditor.

Dom Paladu dantist american

Pe timpul campaniei electorale, dom Paladu s'a făcut dentist american și va scoate gratis măselele alegătorilor opozanți.

CRONICI DE SEZON

„ASTRONOMII DE TOAMNĂ“

Cu cit toamna înaintează, cu cit adică toată căldura se rezumă numai în aceea a salutarilor, felicitărilor ori aclamației — veșnic «cu căldură» — unui orator opozant, cu cit natura seamănă mai mult cu o babă care și-a uitat... și costumul de baie, cu atit ese mai în evidență un fapt, poate neobservat de mulți.

Se înmulțesc astronomii.

Ați văzut, probabil, unul din acele nostime barometre al căror întreg mecanism îl formează poza unei fete îmbrăcată cu o roche făcută dintr'un gaz foarte fin, colorat, și care-și schimbă culoarea după vreme. Cind timpul e frumos rochia e roză, cind e ploios mauve și așa mai încolo.

Variațiunile acestea sunt foarte amuzante și fetița își face impresia unei risipitoare care cum vede nițel soare leapădă o toaletă pentru a lua alta pe care de asemenea și-o schimbă și d'a capo al fine.

De cit, fetele — natural pentru că nu sunt de cit niște simple poze — au prudență să nu-și lepede de cit provizoriu

o toaletă, pe care tot-d'auna o are la îndemână pentru a se îmbrăca cind timpul are s'o silească.

Oamenii — și grozav sunt de mulți ăștia, — cari se pretind cu atita judecată, în cit în unele împrejurări își permit luxul d'a nu avea de loc, — nici nu se sinchisesc de biata mamă-văduvă a înțelepciunii.

Pentru dinșii un rind de haine eșit din sezon este ca un teren bun de-o casă de sănătate, adică de alienat; un capital închis pe care nu știe cum să-l exploateze mai repede, cu toate că veșnic el este cel *exploatat*.

Cum vine primă-vara — epoca acestor «afaceri» — paltoanele îi lasă reci, se miră cum ar putea ține de cald asemenea dulame, și fie-care de abia așteaptă s'auză acel strigăt care amintește de poeziile lui Heine, *vechi poezii!* și care cum răsună în colțul stradei îl face să se uite și la garderoba de iarnă și la acel care strigă, cu un aer, par'că ar zice:

— O vrei? O vrei?

După un sfert de oră șifonierul rămîne ușor, iar proprietarul lui pleacă idem la berărie.

...E viitorul astronom!

* *

Noua speță de învățați — învățați de la ei, ca să nu faceți ca dinșii, — sunt mai profund preocupați de investigațiunile lor tocmai în timpul acesta.

Cum se scoală dimineața, cu ochii pe cer, scrutind posomorit cele patru puncte cardinale. Toată ziua și noaptea, pină cind se culcă, repetă acest examen în nenumărate rinduri, ori-unde s'ar găsi, or ce-ar face.

Un nor îl pune pe gânduri, un vînt mai rece îl posomorăște, o vreme întăritată îi face o figură de plins; veșnic e la pîndă, observa, cercetează și, curios, grozav îl înveselește un cer senin, un soare căldicel, un timp frumos.

Probabil că e o nouă metoadă astronomică și care nu reușește de cit pe vreme bună.

Ca exterior, astronomul va fi tot-dea-una, fără palton și deschiat la haină sau pardesiū:

— Ce frig, nene, eū umblu deschiat și tot mi-e cald.

Din timp în timp, cind e pe stradă, se oprește înaintea citei unei vitrine: să știți că e aceea a unui croitor sau magazin de haine gata.

Mai eri am surprins următorul dialog între un asemenea «astronom» și un amic al său.

— Ce tot taci și te uiți pe cer? Numai știi de cit: cer și cer. Ești monoton.

— Monoton (era dus pe gânduri) fi-rește, dacă în fie-care zi cer palton.

— Cum? Cer cu ton?

— Nu am spus asta: Dar într'o zi p'un ton, a doua zi p'alt ton, dar fără ton ridicat.

«Amicul» a rămas cu gura găscată și se uita și el în sus să vază cum e tonul cerului, — așa înțelese.

— Atunci, dacă astronomia d-tale are tonuri, trebuie să aibă și note.

— Ce. Și tu vorbești de note. Ce te-ai făcut croitor?... ha! iar se 'nseninează.

La revedere...

Ultima oră. În ultimul moment o știre primită de pe cîmpul de operație al campaniei... electorale ne anunță că numărul astronomilor de toamnă va fi simțitor redus, aproape desființat, grație Observatorului — nu acela al d-lui Epurescu, unde nu se vor auzi de cit glasuri de clopote, — care, pentru că s'a înființat în Februarie, i se zice februarist.

Toți «astronomii» vor fi poștiți acolo și acolo toți cari vin iaū p'alt ton... lucrurile.

Graur.

UN CALAMBUR

După sfîrșitul reprezentației de la Teatrul Național, un cronicar teatral își scrie la o masă a Berăriei Cooperative darea de seamă despre spectacol.

Un actor îl abordează;

— Ce mai scrii acolo, Cerbere?

— Uite, terminaiū cronica, și acum cer bere.

SIMPATIILE NOASTRE

N. P. IANOVICI

D. Ianovici este simpatia noastră, iar simpatia d-lui Ianovici este un ursuleț.

Ceahlău, așa-i e numele, face delicia proprietarului său și ale tuturor spectatorilor cari printru uluci privesc zilnic năzdrăvăniile ce execută ursul în curtea „Voinei Naționale” transformată în o adevărată arenă de circ.

Un opozant insinua deunăzi la Capșa că ursul d-lui Ianovici este destinat să joace un important rol în ingerințele la cari se va deda guvernul la apropiatele alegeri. Anume: dihania va fi lăsată două zile nemincată și, în ziua de 3 Noembrie, la un moment dat, i se va da drumul fără veste printre grupurile de alegători opozanți, cari — firește — ar croi-o la fugă mai abilită ca grecii la Domokos.

Informațiunile noastre particulare ne permit însă să desmințim această știre tendențioasă, menită a compromite un biet ursuleț, care a fost crescut de d. Ianovici în respectul cel mai rigid al libertăților constituționale, — dovadă că simpaticul deputat îi aplică în fie care zi constituția pe spinare.

Alta este destinația lui Ceahlău. Ursulețul a fost făgăduit de d. Ianovici d-lui Romanescu, primarul Craiovei, care i-a și construit o vilă proprie în noul parc ce împodobeste capitala Olteniei.

Teamă ne e însă că Ceahlău nu se va acclimatiza de loc la Craiova. El nu va deveni nici odată un oltean cu douzeci și patru de măsele, pentru binecuvîntatul motiv că d. Ianovici a avut grija să-i suprima dantura cu care se știe că ursul nu se servese numai să ronțăie smeura, ci o întrebunțează și la unele acte pe cari am putea să le numim filantropice, căci nu se poate contesta că ursului îi plac grozav oamenii.

Colega

BIUROURILE CONSILIILOR JUDEȚENE

Ziarele publică numele persoanelor cari fac parte din biourile consiliilor generale de județe de curând constituite.

Examiniind aceste nume, vedem că nu trebuie să avem nici-o Millo pentru un guvern care alcătuiește asemenea consilii. Aceste consilii nu trebuie cruțate, și eu unul nu le voi d. Crușescu, cu scop de-a le Opreșescu să facă rău județelor.

Alături de oameni mari ca — după cum îi arată numele — d-nii Mareș și Maxim, vedem în aceste consilii și un Pruncu,

ceea ce ar însemna realizarea democrației reprezentări a minorităților. Dar, cu un Florescu nu se face primăvară.

Mărturisesc că n'am nici-un Dintevici contra acestor domni, dar tare mă tem că vor lăsa Baltă interesele contribuabililor și că ei se vor Bălăsescu în apele necurate ale politicianismului, iar nu în Isvoranu cristalin al unei politici fine ca o bucată de Mătăsariu, parfumată ca un Bujoreanu și dulce ca o Aluneanu.

Politicianismul a ajuns o boală mai rea de cit Thenea (panglica), de aceea nu vom înceta de-a lovi pe politiciani cu condeiul nostru care e teribil ca un Buzdugan, și le vom striga neîncetat: D'ăia n'are Ursu coadă, onorabililor!

Coco.

La administrația ziarului «Zeflemeaua» se găsește de vânzare cu prețul de **LEI** colecția completă a primului an din «Zeflemeaua».

DRAGOSTE

De-am fi țărani, tu, o lălea,
Frumoaso, prinsă'n foță,
(Of, Doamne, dor de n'ai avea
Așa de mare dotă).

Iar eu țăran de tras la sorți,
Cu pumnii mari cit maiul,
De traî burlac așa de divort,
Căci m'a 'ndrăgii ca scaiul.

* * *

In loc de curte, pas în pas
Cu moda ce-am urit-o
Ți-ași zice-așa, — cu galeș glas —
«La fă-te 'ncea' urilo!»

Să stăm, doi dragostiți sătești;
Să-ți fring în mine pumnii;
Și 'necet să întreb: «Făă, mă iubești?»
Și tu să rîzi: «Păă, cum nu?!»

Iar cînd ași sta mai trist, tu încet
Să dai cu cotu'n mine
Să-mi zici, cu rîsul tău șiret:
— «Ei ce dai mă? ! sezi bine!»

* * *

Tu ești frumosul meu odor,
Splendoare adorată!
Dar, ce folos că te ador,
Căci tu, ești prea... bogată...

Rîmnesc atîți la banii tăi
In cît, mi-e zău, rușine,
Să spun că dintr'atîți flăcăi,
Doar eu, rîmnesc la tine.

In doruri dulci tu mă omori,
Și 'ntregu-mă gînd te cere!
Ah, nurii tăi sunt dragi comori:
La ce să vreați avere?!

Nu vreați avere! De-i soarta rea,
Îi zovîr priviri trufase!
O, vin cum ești, căci eu ași vrea
Ca nici să n'ai... cămașe...

Floestii.

Vasile Popp.

O REFLECȚIE

De cînd «Secolul» a intrat în mina domnilor frați Culoglu, aceștia s'ar putea numi cu drept cuvînt: frații Seculeglu.

DETURNARE DE MINORE

Cititorii noștri își amintesc, de sigur, despre un mic scandal petrecut acum un an în cercurile înaltei societăți. Un domn, pe care-l vom numi Stal, profitînd de oare-care împrejurări, a tradus pe o tinăra copilă, care răspundea la numele de Lizetta. În urma acestei îndrăznețe traducerii, autorul — destul de original deși traducător, — a făcut o călătorie în străinătate cu mica sa victimă, călătorie cunoscută în cercurile artistice sub numele de: «Călătoria Lizettei»...

Nu mai insistăm asupra faptei reprobabile a d-lui Stal; nu mai amintim că nenorocita victimă a fost torturată timp de zece nopți în stabilimentul artistic din piața Teatrului; nu mai amintim de asemeni rolul jucat în această traducere de cîți-va artiști ai Teatrului național, ca de pildă d-na Brezeanu, d-ni Lițiu, Brezeanu, Niculescu, Soresanu și alții... La ce bun să mai reamintim atitea lucruri odioase, cînd însăși o mare parte a publicului bucureștean s'a prețat la această inscenare profitînd, în schimbul unei modice sume, de victima traducerii d-lui Stal?..

Alt ceva, însă, urmărim noi, reprezentanții «Zeflemelei» și-aî moralei publice în acelaș timp.

Dacă anul trecut n'am fost destul de onorific fața de domnul Stal — anul ăsta vom ști să fim!

Și iată despre ce e vorba.

În urma unei îndelungate călătorii în America — fără tendință de emigrare bine 'nțeles... — traducătorul bieteii Lizette, și-a pregătit terenul pentru o nouă și senzațională victimă. Ea se numește Miss Dolar.

Cine e această copilă, de unde vine și unde se duce? Fiică a unui arhi-milionar american, care a stăpînit pe vremea Californiei chiar, tinăra americană avea inclinări romantice. Întimplarea îi scoate în cale pe tinărul Stal, care se ducea tocmai la una din moșile sale din Columbia pentru a încasa ciștiurile...

Tinăr, frumos, bogat, gata tot-de-auna să facă viitorul unei copile, primejdiosul Stal plăcu lui Miss Dolar.

În urma unor întîlniri tainuite, Miss Dolar primi propunerea d-lui Stal de a fugi în România. Miss Dolar luă, după indemnul d-lui Stal, mai mulți dolari din casa părintească și plecă la București.

Sperăm, însă, că infamia se va mărgini aici. Știu, știu prea bine chiar, că d. Stal voește să procedeze cu Miss Dolar, tot așa de criminal ca și cu Lizetta. Vom veghea noi însă, și-i promitem că la prima tentativă de traducere îl vom da pe mina d-lui proeuror Lupășeu...

Const. C. Brăescu.

Conu Mitița Sturdza, în uniformă de ghinărar de pezmeți, a plecat să asaneze moravurile electorale cu gîrbaciul libertății.

CRONICA TEATRALĂ

«Don Vagmistru» și Moș Teacă. — Romeo și Julieta. —
Accidentul D-lui Cernat. — Două toasturi. —
Galanteriile d-lui Cuțarida.

Duminica trecută, la matineu, bravul nostru amic Moș Teacă a avut ocazia să se scandalizeze și să pomenească de cele sfinte, văzînd cum se prostește meliția de către actorii țivilii, cari merg cu îndrăzneală pînă acolo în cit să facă — puneți virgulă — ca un *Vagmistru* să vie beat pe scenă și să facă chef cu lăutarii și cu damele, sub nasul superiorului...

— D'aia nu mai merge meliția cu țivilii! a exclamat demnul căpitan, hotărît să raporteze cazul colonelului.

Seara a fost *Romeo și Julieta* cunoscuta tragedie prelucrată de confratele nostru Șecspir pe la 1599. Așa afirmă «Programul teatrului», de fapt însă daravera a mers așa cum o s'o povestim noi.

D. Aristid Demetriad, care, pentru a face mai bine pe italianul, mîncase de cu vreme o bună porție de salam de Verona, se plînge în versuri d-lui Aurél Petrescu că a dat în atac după o femeie care ar avea două nume — căci îi zice și Roza și Lina, — dacă nu

vor fi fost chiar două femei, fapt pe care de rușine d. Demetriad îl aseunde.

Asta însă nu'l oprește ca îmbrăcat în rasa de papistaș și împreună cu d-nii Costescu și Petrescu să se ducă la un bal mascat pe care pretindea d. Achille că l'ar da domnia-sa.

De fapt însă e o simplă laudă, căci or cit ar fi de înalt simpatie artist nu poate să ajungă... să dea baluri: se opune casa teatrului.

De alt-fel bietecele măști s'au plimbat numai puțin prin fundul scenei și au trebuit să plece fără să ia o linguriță de dulceață.

D. Demetriade vede la zisul bal pe d-na Romanescu, întinerită cu un sfert de secol, la braț cu d. Cuțarida, care credea că dacă o să-și zică Paris n'o să simtă lumea că e tot... Cuțarida. Cum o vede uită pe Roza și pe Lina și n'o mai slăbește din ochi, făcînd și mai afurisit pe amoretatul. D-na Romanescu, care poartă o scufiță și decî înclină spre copilării, se face că a rămas paf! și de aci dragoste la toartă, serenade, jurăminte și rendez-vous la d. Ion Petrescu, care, pentru că-și zice Laurențiu, umblă cu laur și alte erburi otrăvite. D. Petrescu mai face și pe popa și în calitatea asta eunună pe

cei doi amorezați, așa spun dinșii, căci cortina, mai prudentă, se lasă înainte de ceremonie.

Ce se întimplă însă?

D. Cernat cată rîcă d-lui Demetriad și zor nevoe să se bată în duel.

De geaba îi zice acest dîn urmă:

— Mă Cernat, mă vede-ți de treabă, măl stimpărăte, mă, omule! — d. Cernat o ține una și bună: duel.

Țac! Țac! nu știu cum aduce mîna d. Demetriad și în loc să'l atingă la piept, îl pocnește la cap, poate unde d. Cernat susținea că e cap-ulet.

— Capu, leat! șopti d. Cernat, cînd văzu că se îngroașe afacerea și se lăsă jos, imitat și de cortină de alt-fel. Daravera asta oferă d-lui Demetriade, sub pretext că trebuie să spele putina, prilejul d'a fuma liniștit o țigare în timp ce d-na Romanescu suferă chinul d'a fi expusă la galanteriile lui Cuțarida, care are și concursul domnului Achille.

De necaz, și aducîndu-și aminte ce face rominul la necaz, d-na Romanescu gustă o mică băutură «o bot du calé» ridicînd următorul toast bine-simțit:

— Beați în sănătatea ta Romeo! A la votru! Ceva mai mult: învățată de d. Petrescu care i-a oferit și băutura, d-na Romanescu se face c'a murit. Nici în sicriul de carton în care se ghemuește nu poate să scape însă de d. Cuțarida care vine să-l aducă tufănică.

Iacă însă și Romeo.—Demetriad, nu Girolamo,—care dă peste dînsul, venit tot pentru a vedea cadavrul Julietei, pe care și dînsul se face că o crede moartă.

D. Cuțarida, nemulțumit să stea în umbrele nopței, la care făcuse apel, îl provoacă; alt duel și iată în sfîrșit pe d-na Romanescu scăpată de Cuțarida, care e obligat să se întinză pe scindurii.

De bucurie că se sfîrșește piesa d. Demetriad sărută pe frunte pe Julieta și apoi pentru a găsi ocazia ca să închiză și dînsul ochii, scoate la rîndu-i o sticlucă cu băutură și după un «a la votru» identic cu al Julietei, iață-l întins!

Acum însă i-a amorțit d-nei Romanescu picioarele și ne mai putînd răbda se scoală din sicriu, soeotînd c'o să aibă cu cine sta de vorbă. Văzînd însă că toți au ațipit și că după atitea acte și tablouri sta și publicul gata să facă la fel, d sa se face că se omoară cu pumnalul, căci d. Demetriad goliase toată sticlucă — lacomul!

Ast-fel toți gustă odihna bine cîștigată după 5 acte de tragedie și cortina cade.

Incidentul cu Cernat a dat însă de vorbit la Cooperativa.

— Știi? Mi-era frică să nu'l lovească și pe Cuțarida la cap!

— Cuțarida lovit la cap? Aș vrea s'o văz...

Sganarelă.

SENTIMENTALUL

Pierdut, in colțul unei strade
Cu capul rezemat d'un gard,
Mihnit, sentimentalul bard
Priveste frunza jos cum cade.

Pentru acele frunze pale,
In voia vintului hai-hui,
'I-atit amar in ochii lui,
Și 'n sufletu-i atita jale!...

Mișcat pătrunș de un fior,
De el, m'apropii cu sfiială;
Și -- ce frumoasă păcăleală! --
Era... un biet măturător...

Victor.

CONGRESUL BOALELOR

Febra tifoidă. — Ați auzit?

Toate boalele. — Ce?

Febra tifoidă. — Vine primar la București...

Toate boalele. — Cine?

Febra tifoidă. — C. F. Robescu.
Cum, nu știți?

Difteria. — Ziarele nu spun nimic.

Tuberculoza. — Dacă nu le citești.

Difteria. — Eu îmi alesesem pentru iarnă o mahala infectă din Turcia... Acum renunț... Merg la București... Mai bine și prielnic pentru mine nu există alt loc.

Tuberculoza. — Eu am clientela numeroasă, cu toate că o societate de doctori îmi căm caută ceartă... Fondează sanatorii, etc...

Neurasthenia. — Eu iubesc literatura...

Tuberculoza. — Și pe literați, haide, haide... Ca și mine...

Meningita. — Cum îi iubesc și eu.

Tifosul. — Eu plec întâi la București, dacă vine Robescu... Il cunosc și mă cunoaște...

Tuberculoza. — Mai bine ce-l cunosc eu...

Tifosul. — Pardon! Eu făceam patru sute de bolnavi pe zi... Am drepturi...

Difteria. — Eu am drepturi măi mari.

Riia. — Și eu. (ilaritate mare).

O epidemie. — Eu plec întâi.

Altă epidemie. — Ba eu.

Altă epidemie. — Ba eu.

Toate boalele. — Ca să nu ne supărăm vom merge toate de odată!

Teleor.

NEGUSTORIE CINSTITĂ

Junele Fluera 'n vint, student la drept,
intra foarte grăbit la un anticar.

Trebuea să dea un examen și nu știa cum să cumpere niște autori.. pe cari îi vinduse de mult.

Cum intră și zărește într'un colț cărțile ce'i trebuiau.

— D-le, am niște volume, ca astea de ici, pe care aș vrea să le vinz.

Cit mi-ai da pe ele.

— Sunt bune?

— Mă rog, noui.

— Să'ți dau trei lei.

— Ce face? Cărți care costă 20?

— Mă rog iu sint negustor cinstit, plătesc cit face.

— Așa? Poftim 5 lei și dămi-le pe ale d-tale!

— Vuuz? N'am di vnzare.

„ZEFLEMEAUA“ IN PROVINCIE

Tulcea

CONCERT

Zilele trecute in orașul nostru s'a dat un mare concert, in folosul cîntinelor școlare, in sala teatrului Gruberg. Acest teatru e un enrat labirint in care, spre a nu rătăci, trebuie să recurgi la ghemul legendar.

Am putut remarca că epoletul era purtat de ofiteri, fracul de țivili, iar jupa de d-ne și d-re.

Presa era reprezentată prin Mitică de la «Universul», G. de la «Viitorul Tulcei», iar din partea «Zeflemelei», d-nii Geanabet, Cantinescu și subsemnatul.

Comicul Montauréanu, excelind în alegerea bucăților, a fost aplaudat, aclamat și rechemat la rampă. Mai cu seamă, din spirituala poeziei «10 Mai», (vezi Moftu român No. 7 din 13 Mai, 1901), versurile:

Comisar

Potlogar...

ați stîrnit o furtună de aplause și vociferări interminabile. (Causa?... Se zice că biletele ar fi fost plasate cu gentilul și grațiosul concurs al poliției...)

Printre altele, d. Vasiliu a intonat și un frumos *caprice espagnol* intitulat «Sub caisu 'nrouat». Aci lumea a exclamat și reclamat: căci stimabilul tenor prea ne credea la porțile extremului Orient.

Regretăm că partea finală a fost cam tragică: d. Vasiliu cîntind «Vozrei morir» a accentual cuvîntul «incatenato», pe care lumea înțelegîndu-l «incantinato», a isbucnit in hohote de plin, strigînd: fie-ți țărina ușoară!

C. Oncert.

A apărut:

AHTURI ȘI OFURI

Poezii glumețe de

GEORGE RANETTI

cu o copertă ilustrată de N. Mantu și cu o prefață de Anton Bacalbașa. **Prețul 1.50 b.**
In București se găsește de vnzare la «L'Indépendance Roumaine», la librăriile Socer, Alcalay și la autor.

A apărut și se vinde în toată țara cu prețul ridicol de **10 bani**, o ediție populară a faimosului volum

DE INIMĂ ALBASTRĂ

cuprinzînd cele mai geniale poezii ale lui Dom Paladu, precedate de o prefață datol rită eminentului critic român Tarascon.

D-nii depositari din provincie ai „Zeflemelei” sunt rugați să comunice printr-o carte poștală cite volume doresc.

MIRCEA G. PETRESCU

FOST MAGISTRAT, AVOCAT

S'a mutat Str. Columbelor 4 bis

CONSULTAȚII de la 8—10 a. m.

BUCURESCI

NICOLAE A. POPOVICI

DOCTOR IN DREPT, FOST MAGISTRAT

AVOCAT

Str. Tudor Vladimirescu, 15

DEFACEREA PRODUSELOR

DE PE PROPRIETĂȚILE

PRINCIPELUI B. ȘTIRBEY

BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI, No. 124

Recomandă următoarele produse:

VINURI ALBE ȘI NEGRE

DIN VIILE

B. ȘTIRBEY

DE LA DRĂGĂȘANI

FĂINA DE LUX

IN SACULEȚE DE 3 ȘI 5 Kgr.

FABRICAȚIUNE SPECIALĂ A MOREI DIN BUȚEA

din grinele de Moldova

DELICIOASA ȘI AROMATICA

MIERE DIN STUPARIA BUȚEA

EXCELENTA BRÎNZA

„GUSTUL GERVAIS”

Din fabrica de brînzeturi din Buțea

PREȚUL CURENT SE TRIMITE LA CERERE

LOTERIA REGALA UNGARA PRIV. PE CLASSE

Planul acestei Loterii a fost imbunatit prin adăogirea a 5.000 câștiguri
Din 110.000 Losuri, 55.000 Câștigătoare

Câștigul principal

1.000.000 (UN MILION) COROANE

Câștiguri mai mici: 600.000, 400.000, 200.000, 2 à 100.000, 90.000, 2 à 80.000, 70.000 etc.

In total câștiguri de

14 MILIOANE 459.000 COROANE
din două losuri unul este câștigător

Pentru tragerea clasei I-a care va avea loc la **20,7 și 21/8 Noembrie**, ofer losuri originale cu prețul de

Un los întreg	O jumătate los	Un sfert de los
LEI 12.60	LEI 6.30	LEI 3.15

Plata anticipată prin mandat postal sau cu ramburs. — Pentru ușurință e mai bine prin mandat postal.

La Casa de Bancă și cea mai mare și mai favorizată colectură din Ungaria

A. GAEDICKE Budapesta
Cossuth Layos ut. 11.

— Corespondență în limba română —

LOTERIA STATULUI

INVITARE

LOTERIA STATULUI

Planul câștigurilor

a XI-a Loterie reg. ung. priv. în clase. Câștigul cel mai mare, în cazul cel mai fericit este de:

UN MILION DE COROANE
sau peste

1.050.000 de Lei

PLĂTIBIL IN NUMERAR

Un premiu de	600000 =	600000
1 câștig	> 400000 =	400000
1	> 200000 =	200000
2	> 100000 =	200000
1	> 90000 =	90000
2	> 80000 =	160000
1	> 70000 =	70000
2	> 60000 =	120000
1	> 50000 =	50000
1	> 40000 =	40000
5	> 30000 =	150000
3	> 25000 =	75000
8	> 20000 =	160000
8	> 15000 =	120000
36	> 10000 =	360000
67	> 5000 =	335000
3	> 3000 =	9000
437	> 2000 =	874000
803	> 1000 =	803000
1528	> 500 =	764000
34590	> 300, 200 =	6932000
17500	Diverse câștiguri =	1947000

55000 c. și un prem.: cor. 14459000

LUKÁCS VILMOS

Losurile originale nu se vor expedia de cit după primirea plății prin mandat postal internațional sau în mărci postale române prin scrisori recomandate.

Indată după fie-care tragere se va trimite tuturor jucătorilor, lista oficială a tragerel.

Prospecte gratis și franco || Câștigurile de ori-ce valoare se vor plăti imediat după tragere || Prospecte gratis și franco

de a participa la a
XI-A LOTERIE REG. UNG. PRIV. ÎN CLASSE
DIN BUDAPESTA

Nici o loterie din lume nu e dotată cu câștiguri așa de însemnate ca loteria reg. ung. priv. în clase și care prezintă jucătorilor cea mai mare garanție de oare-ce este pusă sub controla Statului. Enorme șanse de câștig, în comparație cu micile mise, a făcut ca această loterie să ocupe primul rang între toate instituțiile similare.

In 6 trageri succesive se vor trage:

55.000 de câștiguri și un mare Premiu
tot în numerar, în valoare de
(vezi planul aici descris)

14.459.000
de COROANE

Câștigul cel mai în cazul cel mai fericit este
Un milion de Coroane

sau peste 1.050.000 de lei în numerar)

În urma marelui aglomerării de comenzi stocul nostru de bilete se epuizează cu mult timp înainte de tragerea clasei I-a, așa că pentru a putea fi prompți în executarea comenzilor recomandăm onor. cititorii a se adresa fără întârziere la subsemnata casă de bancă.

Prețul losurilor pentru clasa I-a este:

Un sfert de los lei 3.10
O jumătate " " 6.20
Un los întreg " 12.40

CASA DE BANCA

Cel mai vechiu birou central de vânzarea losurilor

«Loteriei reg. ung. priv. în clase»

Budapest V., Furdö-utca 10, Ze.

SUB CONTROLUL STATULUI

XI-A LOTERIE DE CLASA

110.000 Losuri. — 55.000 Câștiguri
prin urmare fie-care al doilea los câștigă

6 Trageri în aproape 5 luni de zile

INSEMNAREA DIVERSELOR

CÂȘTIGURI

Principalul CÎȘTIG

EVENT. UN MILION

1 Pr. a Cor.	600000
1 câștig	400000
1	200000
2	100000
1	90000
2	80000
1	70000
2	60000
1	50000
1	40000
5	30000
3	25000
8	20000
8	15000
36	10000
67	5000
3	3000
437	2000
803	1000
1528	500
3.590	30 și 200
17500	170, 130 etc

Invitând prin aceasta pentru participarea la curind apropiată a XI-a Loterie, atragem în deosebi atențiunea că, la această Loterie, șansa de a dobindi un câștig însemnat s'a mărit într'un mod însemnat, prin faptul că la noua Loterie suma pentru losurile emise s'a înmulțit cu peste un milion coroane; în trecut totalul câștigurilor a fost de

Cor. 13.180.000, acum însă
Cor. 14.459.000 aproape lei 16.000.000

Iarăși se urecă principalul câștig event. la

UN MILION COR.
APROAPE LEI 1.100.000

Prețurile losurilor NU s'a urcat.

Ca și pînă acum, costă la cl. I:

Pentru 1/4 los Lei **3.15** Banî

1/2 " " **6.30**

Un întreg " " **12.60**

Planul gratuit. Liste oficiale de trageri, trimitem imediat după tragere. — Rugăm a se face comenzile cit mai curind posibil, pînă la 7/20 Noembrie 1902, căci la 7/20 Noembrie începe tragerea.

BANCA
M. W. ITTNER
Budapesta, Sas Uteza No. 23

Împreună cu comanda să se bine-voiască a ne trimite costul convenit prin Mandat postal, sau în scrisori recomandate, bacnote românești, cupoane sau mărci.

IOAN GR. LECCA

Post judecătoresc de instrucție la Trib. Illov

AVOCAT

No. 45, Bulevardul Carol, No. 45

BUCURESCI

Consultațiuni de la 8 — 10 jum. dim. și de la 5 — 7 seara.

Licențiat în Drept

AVOCAT

No. 35, — Str. Toamnei, — No. 35

— București —

FARMACIA A. A. T. I.

FURNISORUL Curței Princiare

STRADA BATIȘTE BUCURESCI

INSTALAȚIUNE SPECIALA PENTRU OXIGEN

LABORATOR SPECIAL PENTRU ANALISE DE URINA

OVULE SI SUPOSITOARE DE GLICERINA SOLIDIFICATA (singurele aprobate de cons. sanitar superior)

MEDALIA DE ARGIN

CEA MAI MARE RECOMPENSĂ ACORDATĂ Produselor farmaceutice ROMÂNE

LA EXPOZIȚIA DIN PARIS 1900